

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número... 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 12 »
 Números atrassats » 4 »

Souará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S'envían es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració, Cadena de Cost n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

DE COM UNA PARTIDA DE CANS TORNAREN CUSSES.

¡Y diuen que no s'en vèuen de miracles!

Escoltau aquest que 'l podreu veure cada dia arreu, arreu, perque ses conuerses que vos vatx á contá son còsa de cada instant.

—Tòni, ¿còm te van es negocis?

—¡Bé de tot, homo! Ara li he afinat es viu á la còsa; y vá per amunt que dona goix: tot té *prima*... y gruxada, fòra es carrils, que pareix qu'hey ha tocat falera; y á cada serzidura que li fan més l'espellerangan: fòra axò, en tot lo demés s'hi guaña; y molt.

—¿Y que tant mateix has fèt gròs?

—Un poquet... jò vatx tení lo que se diu una *corassonada*; vatx arreplegá escritures que no'n feyan més qu'es cinch ó sis per cent; vatx vendre uns quants censals; fins y tot me vatx desfè d'aquell hort y de pessas de terra que tenia, perque *finis, finis*, tot s'en anava en contribucions: y ara.... ¡axò es un gust! Hem d'aná llatins, axò sí; perqu' es un *juego de quién engaña á quién*, y qui no la fá la pensa. ¡Hey corren unes llibres!

—Homo, no sies golafre: axò pòt fè un giro d'avuy á demá. ¡Mira que no sia còsa que 'l Dimòni hey buf!

—¡Ca!

Poch temps després, m'enclogueren En Tòni amb més *colonials* de ses que podia dá; y el me dexaren amb tants de cèntims com una anguila pels....

Y aquell *cá* va torná *cussa*.

—Miquel: ¿còm tens es téu asunto?

—No va mal: la còsa marxa; y crech qu'anirà bé.

—Jò m'interés per tú: no m'afich á parlartèn sòls per parlá... Voldria que estiguesses ben alèrta.

—¡Homo! ja sabs que sa persona de qui jò'm fihí, es inteligent, es llesta, y m'aprecia molt.

—Tú, ets massa hò, massa confiat...

massa... amb tal gent, es precis badá uns uys com á salés.

—Vòls callá; una persona de tal reputació; y més sa confiança que tench en tot quant fassa. Vaja... ¡no pòt essè!

—Ydò, está ben alèrta.

—¡Ca!

Temps després, ó per torpesa, ó per malicia d'aquella persona, es pòbre Miquel se trobá enredat y embolicat més que may, y amb un bon grapat de mils duros de pèrdua, més d'es que feya contes, perque ¡se fè un descuyt á s'escritura!

Y aquell *cá* va havè tornat *cussa*.

—¡Homo! ¡no'm vengues amb sòlfes! tench fèts tots es contes, y 't dich que no s'hi pòt pèrdre.

—¿Tú saps lo que menja una fàbrica d'aquestes?

—Tot está pensat y previst: ¿vòls ó no vòls?

—No.

—Sempre serás una gallina bañada, y no sortirás de poy.

—Que vòls que te diga, no heu entench, y no'm fá.

—Ydò hòno: jò m'he compromés per tú y per mí, mos haurian fèts de sa junta... ¿saps? Bé, jò carrech amb ses téues doscentes accions, y en tendré quatrecentes. Será com á pá benehit.

—Me sap greu, perqu'axí hey perdrás més.

—¡Ca! *hombre*.

Sa fàbrica no marxá bé: li féren sa competència: aquell *amigo* renegava, de qui l'aconseyá, des *calcos* que tregué, y se dava sa vòlta quant d'enfòra afinava sa xemenea de sa fàbrica.

Perque aquell *cá* també havia tornat una *cussa*.

—Estich desenganat, Tomeu: rès de axò me dona tant de profit com es doblés per mar. A la part, me surt molt bé.

—Però hey ha molta història, y altri heu manetja.

—A un homo llest no l'enganan.

—Jò no m'hi fiaria tant com tú.

—Ara tench á sèt barques, y dins poch's anys, si la còsa trempa axí, per

ventura jò tot sòl les tendré méues.

—¡Me pens qu'es contes te sortiran ben errats!

—¡Ca! ¡Ca!

Un temporal gròs s'en fé dues de séues: á un'altra compra com si fòs nòva sa broma la se menjá: es Moll comensá á no tení sortida, perque tots es gèneros estavan tirats á pèrdre, bañavan ses garròves amb aygo de má y arribavan podrides, es ví era un such nègre, es sabó ni féya nèt ni sabonera.

Y aquells *cans* també tornaren *cusses*.

—Digués Pere Antòni, ¿que l'has compra á sa possessió?

—Sí, homo, he fèt un estrem: me faltavan 17.000 lliures y les he prèses hipotecant es *predio* nèt de *gravámen*.

—Però, ¡axò son uns mals contes!

—Et diré: es un bon lloch, abandonat de tot: dins poch's anys pòt triplicá sa renta fenthi millores; ametlés, figueres, garrovés, viña, sobre tot viña; ganancia segura.

—Jò me pens, qu'entre interessos de sa cantidad y millores, vòl di capital mòrt un quant temps, conservació; tot s'en anirà per ses bardisses; y sobre tot, heu posarás bé perqu'altri'n gaudesca, y s'engreix de sa téua sanchi.

—¡Ca! homo, tú no heu entens.

Passaren uns quants anys. En Pere Antòni acabá es raonet de ses tayadures de ses 17.000 lliures, fètes aquelles y altres millores. A ses cases y camp hey fonia tota sa pòca trèta: comensá aná prim de bossa, may pogué torná veure replegats cinquanta duros: quant pensava gastá amb una nòva millora, ó una obra necessari 300 lliures ja les havia volades y no era á mitjan lloch: sense temersèn se trobá com un escarabat entre borres. Li posaren *Son Pesqueley* á s'encant, la gent de ploma y cúria li féren un bon repèl; tot va caure demunt ell; un *mericano* se va fé séua sa possessió arreglada com un garbayonet, y aprofitá sa suó d'En Pere Antòni.

Y aquell *cá* ja va essè tornat *cussa*.

—Don Mateu: jò vench á demanarli consey.

—Digués, Blay.

—Es *salon* dona poch de sí... ara no es com en temps primé: la gent, ni du *bisoñé*, ni se rissa, ni se tiñy, ni s'afayta... tothom rapat y barba llarga... no se guaña per viure. Y he pensat qu'es méu fiy se fassa engiñé, arquitecto, missé ò metge.

—Blay, no sies blay.

—Però ningú sap es mal de s'olla més que sa cuyera.

—No allargues es pèus més qu'es llansòl. Fé qu'es téu fiy sia un bon perruqué y deixet de *cuentos*.

—¡Ca! ¡ca!... ¡vosté no me dona bon consej!

Aquell atlòt, qu'era un poch dú de front y mal estodiant, va redolá un caramull d'añs per Instituts y Universitats, y à la fi axí com milló pogué despenjá un títol de metge.

El pòbre Blay, vá doná de sí tota quanta sustància tenia, y no tenia. Es *salon* quedá com una *barberia* romanceira, mostosa y la parròquia prima.

Es metget, s'atrevia à tot com un bon ignorant, afollá per à sempre una partida de criatures; allá ahont posava má hey feya més mal que calabruix y pedra... y la còsa no va aná bé. Y En Blay, quant afinava à Don Mateu, voltava cantó, perque no li digués y en molt de motiu:

—Aquells *cans* mira com son tornats *cusses*.

—Però, homo, per cap estil te convé sa tal atlòta: tú, un homo de feyna; ella, criada per aquella señora com si fos fiya séua, *mimada* à boca que vòls, còr que desitjes...

—M'agrada y *fòris*: ella ja 'u sap, té conexament y s'esmol-lará à la vida.

—¡Raves tòrts! si maldament vulga no podrà. Y sobre tot, es pòbre, no pòt durte rès. Desenganet, *gento con gento*.

—Rès hem mesté més que salut y feyna; mos estimam, y és casament à gust.

—¡Deu vulga que pugues posarhi remey!

—¡Ca! ¡Ca!

Se casaren: venguéran infants, dides y didòts: malalties, desditxes y misèris: ella la pòbre, com una figa flò: aquell pòbre homo mudant de feyna y d'ofici, y en quanta provatura feya sempre de mal en pitjó, y no poguent agontá tal carragament.

De manerá qu'aquests altres *cans* també tornaren unes bones *cusses*.... y amb quissons.

Ja sabeu, vòltros, *ignorantissims lectors*, qu'aquesta paraula *¡ca!* es mallorquins la tenim sempre à sa boca. Y sabeu també qu'aquesta llista de *cans* y *cusses* la podríam fé que may acabás. Axò no son més que petites mòstres de sa veritat que conté que quant un jove

sense esperiència diu *ca*, es qui saben més qu'èll li contestan, serà *cussa*: y de deù vegades non *cussa* sòl essé.

Direu are: ¿Ydò y qu'hem de fé perque tants de *cans* no tornen *cusses*?

Es ben senzill y bò d'arreglá: vataquí sa receta.

Aná sempre per bona carretera, fóra dresserés ni tirañs.

Alsá la vista à dedalt, per veure si hey ha rès que penja y vos puga engruná.

Mirá à baix, per veure ahont pòsau es pèus.

Feyshó axí, y no tengueu pò de que cap *ca* vos torn *cussa*.

TÒNI TRÒ.

DES NOVENARI DE SANT JUSEP.

Vat' aquí pòch sá pòch llá
Sa xarradissa diari
Que fan dins es Novenari
Critican es Capellá,
Música, gòys y sermó;
Señores de lo milló
Sense pò d'ofendre à Deu.
Es temps que critican resan
Y axí se fan l'Infern séu.

—Sense dexarme un moment;
Fieta méua, un militar
Fit à fit me va mirá
Ahí à la Sèu. Es Tinent
Y ros com un filet d'òr
Y crech deù tení bon còr
Perque quant sortí, doná
A n'aquell pòbre atlòt coix,
Dos cèntims per comprá pá.

—¿Y axò tan sòls ja te basta
Per sèbre si té bon cò?
Vòls que't diga, jò ténch pò
Que no sia d'altre casta...
—¿De quina?—D'afrancesat
Perque fa sa caridat
Com la fan molts 'vuy en dia,
En gran bombo y pòch profit,
Per fé rumbo y fantasia.

—Si avuy hey es y me mira
De coua d'uy el veuré
Y axí mateix estaré
Atenta, si molt se gira;
Perque ahí fentme l'amó
No vatx escoltá es sermó,
Y sa *mamay* s'en va teme,
Y'm digué me recordás
Qu'estavam dins sa Corema.

—¿Vares veure aquell vestit
Que duya na Filomena?
—Sí; me doná molta pena
Sèbre d'ahont havia sortit.
—¿Ja sabeu aquell misteri
Qu'hey va havè amb so potecari?
—Het vatx contá à na Juana
Decapvespre en es sermó
Y rigué de bona gana.

—¿En Juanito que t'ha dit
Després d'aquella reñada?

—No rès, me té marejada,
Es un jove pervertit.

—Jò no sé ahont parará.

—Em digué qu'es posará
Devòra un confesionari.

—Dexa 'l aná, de tú's riñ,
Des sermó y es Novenari.

—¡Jesús que 'm fé empagahí
N' Alejandro aquell *Hambriento*
Cantant *Mortales aliento*,
Fent amb so brás es violí;
—Y en Xim fent bones riayes,
Rendò, secrets y alulèyes
Criticá es predicadó.
—Son heretges consumats
Que no merexan perdó.

—Curtet, per mostrá es pèu,
Crech me posaré es vestit,
Que sia també escafit,
Perque en sortí de La Sèu
Mos n'anam pe sa murada;
Debaxant s'escalonada
Sa calseta mostraré
Per veure si entre ses mayes
Un *poll* hey enganxaré.

—Sortint de La Sèu, fiyetes,
Tench sempre qu'acalá es cap,
Perque creys qu'una no sap
Si passa per les verguetes,
Es mitx de tant de miró,
En passá p'es carreró
Que fan devés es portal
Aquells polls, galls y endiòts,
Amb més moch qu'es de Nadal.

¿Veys sa pòca devoció
Qu'à dins es temples hey ha?
Axò es volè demostrá
Burla de sa Relligió,
Lo que feym nòltros cristians
No lieu fan es Mahometans
Dins *Mesquita* ò temple séu,
Procurem pues recordá
Qu'estám dins temples de Deu.

FA PESTENAGA.

ENGIÑY DE MARE.

Hey havia una dòna casada amb un viudo amb quatre infants, de mòdo que los era sa madastra.

Al cap de tres ó quatre añs aquest matrimoni tenia un infant més, y per lo tant cada bon dematí y cada horabaixa sa dòna havia d'aparayá cinch pan-fontetes, ó cinch llesques ensucrades, ó cinch muntets de figues sèques, ó fós lo que fós p'es barená d'aquells infants.

Però s'enveja y sa discòrdia, de tant, en tant, n'armava de ses séues sobre si es téu bossi de formatge es més gròs que es méu, ó si sa téua part es més afavorida, fins à n'es punt de que aquella gent menuda, per prendersé una cirera ó una serva, s'en regalavan à dotzenes;

resultant casi sempre que à n'es més petit li tocavan ses que no eran bones per menjá.

Sa mare-madastra que, com se pòt creure veyá amb gran disgust aquelles bregues y no gosava castigá à n'es qui no eran fiys séus per no enfadá à s'homo; pensá una manera d'afavorí es séu fiy aconhortant ets altres.

Per axò, quant venia que pastava, feya coques ó rahisses señantlos una creu amb un ganivet de banda à banda.

Tocava Ave-Maria; cridava es cinch infants y los deya à n'es quatre fiastres:

—Ala, per vòltros vos he féta una coca perhom, y à n'es petit no n'hi he féta; però n'hi heu de doná un quart... y que s'acohort.

Es quatre fiys de s'homo llevavan cada qual un quarto de sa séua coca y el donavan à n'es petit, contents y satisfets. De mòdo qu'aquest venia à entimarsé es quatre quartos ó sia una coca sencera, mentres ets altres sòls benaven de tres quartes parts.

Mirau per quin estil s'enginy d'una mare sabé fé sa part bona à gust y agrado des qui solian ferley ben dolenta.

¡Axò si que se diu fé parts y quarts, y arruxá es moscart!

X.

A F. S.

¿Sents un que canta tot sòl
Dins ses rames y no'l veus,
Y ses séues dolses vèus
Parexan d'un rossinòl?

Y quant vé s'ocassió
De veuret, cantant fa via:
Per dirtè qu'aquest cant sia
Pròva des més fòrt amó.

Amor que tench dins mon cò,
Més que may l'he declarat.
Entre ets abres, amagat,
Qui canta allá dins som jò.

Si p'el cas sents sa remó
D'una fònt saltant ses ròques,
O ses vèus varies y lòques
D'un torrent murmuradó,
Y ses aygos animades
S'exaltan quant per consòl
Sent, sa téua boca vòl
Beurey donantlos besades.

Alegre está lo méu cò
P'es gran pler que tú li dones
Perque dins aquelles ones
Tan clares hey habit jò.

Quant es bòsch plè de foscó
Fa torná fosca sa fusta,
Y el trobartí à tú t'assusta
Y t'umpl de nègre tristó.

A mí molt m'agrada axò
Per més que no t'agrad massa
Perque llavò bé t'abrassa
Dins sa fosca lo méu cò.

Aquella faresta nit
Mè dona dolsos moments,
Jò som qui lluny de les gents
Ses nègresombres habit.

CUSA.

QUI NO S'ENGINA NO VIU.

Una vegada hey havia dos estodians d'aquells que molt bé los podrian doná es títol de estodians de la sopa perquè no se podian colgá que no n'haguessen féta una de bona.

Un dia que tenian més fam qu'un ase de guixé, va dí un à s'altre:

—Mira, ¿vòls qu'anem à la fonda à fé un bon diná?

—No me cauria malament, (respongué s'altre), però com es possible si entre tots dos no tenim més que quinze cèntims y lo pitjó es que no tenim crèdit.

—Anem; ja heu veurem lo que sortirà. Sempre he sentit à dí que qui no s'engina no viu.

—Anem ydò.

Dit y fét. S'en anaren à sa milló fonda que saberen y es féren serví un diná de lo superió. No vos podeu figurá germanets sa panxada que pegaren aquells dos còssos. Allò si que va essé trèurese sa panxeta de mal any.

Quant varen havé acabat digué un:

—¡Ben dinat! Però, ¿y sa paga? ¿Com n'hem de sorti?

—No t'apures, (li contestá s'altre.)

Mira; lo milló será qu'armem una brega y fassem molt de renòu; y quant mos vengan à preguntá que tenim, direm que mos barayam porque tot dos volem pagá es diná y lo demés dexeu fé per conta méu.

Axí heu féren: comensaren à mòure renòu, crits y bojiòt, fiñs qu'es mosso de la fonda sentí tot allò y s'hi presentá per veure qu'era.

Una vegada enterat, va dí:

—Vamos, ydò, que paguen la mitat perhom.

—No, no, (li contestaren tots dos à la una), jò heu vuy pagá tot.

—Ydò, que trèguen busques, (replicá es mosso.)

—Sabs que porem fé, (va dí es més atrevit d'ets estodians,) te taparéms ets uys, y es primé qu'agafarás aquell pagará.

Dit y fét; taparen ets uys à n'aquell pòbre, y quant los hi tengueren ben tapats, ja varen essé partits cametes amigues.

Al entretant es mosso de la fonda amb ses mans endevant, cerca d'aquí cerca d'allá; ja'u crech que no podia trobá ningú. Des cap d'un rato topá amb un homo, y tot satisfét esclamá:

—Tú pagues.

—Ben vé que jò heu hauré de pagá, (li contestá s'agafat qu'era *nada ménos* qu'es dueño de la fonda, que també acudia per sèbre aquell truy qu'havia estat.)

Quant vé es mosso amb sos uys tapats y cala buyda compregué sa féta y per axò va essé que li contestá d'aquella manera.

En quant à n'ets estodians varen riure molt de temps d'aquesta féta, y sempre solian repetí: «*Qui no s'engina no viu.*»

UNA SEUVATGINA.

A ELLA.

SONET.

Ses pures aygos de una fònt corrian
Per entre espès y ombrivol comellá,
Com es rayos des sòl, atravessá
D'ets abres s'espesura, no podian;
Cantant ets aucellets tant bé sentian,
Y es méu còr alegrava son cantá:
Y à tú, à ne qui he jurat sempre estimá,
Mos pensaments llavòrs se dirigian.
Mon còr aquell moment volgut hauria
Tenirtè assegudeta à mon costat,
Y esplicartè lo que per tú sentia;
Y de quin mòdo tú l'has cautivat;
Y dirtè que dins ell sempre viuria
Aquell amor tan pur que t'ha jurat.

PAU PERE PIFOL.

XEREMIADES.

Reberem una atenta invitació de Don Tòni Villalonga, Directó des *Conservatori Balear*, per assistí à n'es concèrt musical que va doná aquesta Societat. Li donam les gracies y desitjam que repetescan prest funcions semblants.

**

En Bauzá está d'enhonorabona y ley donam amb molt de gust. Ha goñat un primé premi de pintura com à digna sucesó d'En Mesquida y com à bon mallorquí qu'honra sa séua terra.

Ja que parlam de pintures no sé com es bons pintós de Palma no han fét un recurs quantre aquella esposició de devant Can Moxina ahont surtan desiara à s'espectació des públich uns mamaratxos que no es pòden mirá. Es que pintavan antigament des mateix género eran pèsses mestres al costat de lo que avuy mos mòstran.

**

A Alcudia se quexan de que ses persones benefactores des séu temple esfondrat van à poch à poch. Tenen rahó si s'ha de fé qualche còsa ara es es temps. S'obra no es feyna de s'hivèrn y per fé obra son necessaris doblés y tenirlós.

Per lo matex hò seria que es Rectós y Batles de ses altres viles ajudassen à n'es séus germans d'Alcudia y obrissen suscripcions à tant cada setmana ò cada mes.

No més qu'hey haja cent persones à cada pòble que paguen mitx real de velló per setmana un pòble sòl pòt enviá à

Alcudia 2600 reals y si cada vila fa lo mateix cinquanta viles de sa provincia pòden enviarhi cad' any 130,000 reals sense contà lo que pòden recaudá ses Parròquies de Ciutat. Ja veys qu' es una llimosneta ben petita sa de mitx real cada setmana per moltes persones devotes.

Amb axò succeheix lo qu' amb moltes còses de Mallorca, sa voluntat hey es però sa peresa també y ses bones paraules están barayades amb ses bones òbres.

Poch conversá y molt d' obrá. Convé organisá aquest servici d' una manera que don resultat. Es nostros germans d' Alcudia han mesté Iglesia y los hem d' ajudá y fòris.

* * *

També ha mesté una capelleta com es pá, es caserío de la Soledat. Sa capella qu' hey ha allá está d' una manera que fa plorá. Posada al costat d' una carretera sa més llarga y sa més frequentada de Mallorca, ¿qu' han de dí es paguesos que vénen à Ciutat quant tròban aquella portalada de ruhines com à primera mòstra de sa capital? Una de dues: ó adobá lo que ja no té adob à l' hora d' ara: ó acabá de tomá aquella fatxada desgavellada y llevá aquelles portes foradades y podrides, que son ses riayes de tots es qui 'n passan.

* * *

Diuen qu' à Sólle ja no son es tarongés tot sòls es qui tornan agres; ara ja comensan à tornarhi es sollerichs matexos. ¡Com estam aquí, señó Batle! Per amor de Deu, que fassa s' hòmu y que li donin una maneta el señó *Ecómuno* y es Jutge de pau, y es Metge y es Notari, per agontá dret aquest Betlemet de Mallorca; que si coxeltjava y caygués rompria tots es pastós y espanyarian es rayos y la glòria.

* * *

SON PARE.—Toniet, ¿has conegut aquesta señora endolada qu' es passada?

Es FIY.—No, monpare. ¿Y qui l' ha de coneixa sense veurerli sa fesomia cap miqueta?

SON PARE.—Tens rahó. Amb aquest vél tan espès devant sa cara, pareix més sa bubòta de sa Pressó qu' una señora.

SA SEÑORA.—¡Vaja una gent malcriada! Se deuen creure qualcú. Me tròban, me miran, me passen fregant es méu vestit, y ni sisquiera me diuen: Bón dia tenga.

¡Ell mos hem inflat fòrt ferm de poch ensá!

COVERBOS.

Sa madòna d' una possessió era tant ñiyque, tant interessada y mal adme-

tent, que casi tots es missatges n' estavan quexosos.

Y veureu qu' una temporada hey feya estatge mèstre Bruno, es fusté, per compòndre ets arreus d' arades, jous, banques y congreñs, que tot necessitava un bòn repassó.

Com eran en temps de Corema, sa madòna prengué sa costum de doná pestanagues aufegades cada dia à mèstre Bruno, fins que l' arribá à cansá de tot; y es mèstre li digué:

—Madòna, si tot vos es ú, me podriau doná es manat de pestanagues crues.

Ella, que va veure qu' estauviaria es foch, li digué toiduna:

—Jau, vattest' aquí crues, m' ho haguesseu dit més prést.

Mèstre Bruno prèn es manat y el se penjá à sa colga de derrera, y se posá en feyna.

Tocaren les nou, y les deu, y les onze, y mèstre Bruno no n' havia tasta da cap. La gent el se mirava y sa madòna al cap derré li demaná:

—Mèstre Bruno: ¿y que no vos menjau ses pestanagues?

—Madòna, (li respóngué éll,) tant me serveixan à dedins com à defòra.

Y d' aquí vé que diuen «*fan es mateix servici que ses pestanagues de mèstre Bruno.*»

* * *

Hey havia un matrimoni tan mal aventgut que sempre estavan bastó en má. Un dia estavan ja à punt de separarsé, quant ella, fingint está malalta, li digué que conexia que la mòrt s' acostava y qu' aniria à acabá ets séus dies à una casa de camp.

S' homo hey convengué, y li preguntá amb quí volia que se casás quant ella se morís.

—Caset amb el Diable, (respóngué tota furiosa.)

—¡Amb el Diable! (va dí s' homo,) axò no pòt essé perque l' Iglesia heu prohibeix, haventmè ja casat amb sa séua fiya.

* * *

Un capitá deya à un compañero séu:

—¿Per qu' es que no assistexes may à ses batalles, y quant comensam un' acció fuigs des camp de batalla?

—Homo, (respóngué), jò no 'n tENCH sa culpa; es méu còr es molt valent, però quant anam à batirmós aquests malahits pèus s' escapan y es còr s' en va amb ells.

* * *

A un subjècte li robaren cent duros. Al cap d' un any va rèbre una carta amb un papé de vint duros, que li deya:

«Molt Sr. meu: Li envihi vint duros des cent que li vatx robá perque tENCH remordiments.

En tornarme trobá intranquil de consciència n' hi enviaré més.»

PORROS-FEYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSA.

GEROGLIFICH.—*El Diable fuitx de la creu.*
SEMBLANSES.—1. *En que son animals.*
2. *En que té corretxa.*
3. *En que son fieres.*
4. *En que soa contraris.*
TRIANGUL.....—*Paris-Pari-Par-Pa-P.*
CAVILACIÓ.....—*Toribio.*
FUGA.....—*Cada cassa té sa séua veda.*
ENDEVINAYA.....—*Es núm. 2 des carré den Círerol.*

GEROGLIFICH.

S : : + III
ELL.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla una cadira à un moix?
2. ¿Y es sòl à un predicadó?
3. ¿Y una clau à ses persones?
4. ¿Y un cégo à un qui fa feyna de mala gana?

UNA FADRINA CASADA.

TRIANGUL DE PARAULES.

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, lo qu' hey ha à molts de cantons; sa 2.ª, un empleo; sa 3.ª, lo que té sa moneda antiga; sa 4.ª, una paraula catalana; sa 5.ª, una paraula mallorquina que sempre la tenim à sa boca; y sa 6.ª, una lletra.

J. S.

CAVILACIÓ.

R. CUERO

Compòndre amb aquests lletres es nòm d' un edifici públich de Ciutat.

BIEL COCA.

FUGA DE CONSONANTS.

..AU .O. O..I .UA..E.O. .A..
DUCH D' ETCHEM.

ENDEVINAYA.

Sense ales jò sé volá,
No tENCH cap, però tENCH coua,
Vatx filant com sa filoua.
Meèm qui m' endevinará.

J. DES CASTELL.

(Ses solucions dissapte qui té si som oius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Un Xirixote.—Hey ha sentiment, però rés pús. No té compostura. Lo milló es que la torn fé, riguent, riguent.

Duch d' Etxem.—Lo séu val pòchs doblés. No pòt passá.

J. des Castell.—Veurem, veurem. Sap qu' es de flux lo séu.

Una Seuatgina.—Está molt bé.

Una Fanera.—Hey anirá lo séu.

N. E..—Va bé.

18 MARS DE 1882

Estampa d' En Pere J. Gelabert.